

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

TO, CO KAŻDY POLICJANT WIEDZIEĆ POWINIEN.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych o trybie postępowania funkcjonariuszy policji przy wykonywaniu czynności służbowych w stosunku do osób wojskowych.

Zmieniając Rozporządzenie z dn. 8 sierpnia 1919 r. (Dzien. Urz. M. S. Wew. № 45, poz. 645 i Dzien. Rozk. Wojsk. № 86, poz. 3004), postanawia się:

Art. 1. Funkcjonariusze policji przy wykonywaniu swych czynności służbowych mają prawo występować wobec osób wojskowych:

a) w razie dokonywania przez osobę wojskową czynu przestępnego i

b) w razie potrzeby zapobieżenia popełnieniu czynu przestępnego lub w celu jego wykrycia.

Art. 2. W wypadkach przewidzianych w art. 1 punkt a), jeśli sprawca został schwytany na gorącym uczynku przy popełnianiu zbrodni lub poważniejszego występku (w b. zaborze austriackim w myśl obowiązującego tam kodeksu tylko w wypadku zbrodni), lub zaraz po spełnieniu tychże, funkcjonariusz policji, o ile na miejscu niema żandarmerji lub warty wojskowej, ma prawo tymczasowego przytrzymania wojskowego nie mającego stopnia oficerskiego i doprowadzenia go do komendy lub warty wojskowej, a w ich braku do najbliższego urzędu policji.

W stosunku do oficerów i urzędników wojskowych funkcjonariusz policji w wypadkach przytoczonych powyżej winien uprzednio zażądać okazania legitymacji i wezwać do dobrowolnego udania się wraz z funkcjonariuszem policji do komendy wojskowej lub warty oficerskiej, a w ich braku do najbliższego urzędu policji i dopiero w razie odmowy ma on prawo przytrzymać, względnie doprowadzić przymusowo.

Art. 3. W wypadkach przewidzianych w art. 1 punkt b).

Jeżeli funkcjonariusz policji ma uzasadnione podejrzenie, że osoba wojskowa popełniła zbrodnię lub poważniejszy występki, albo, że do popełnienia czynu takiego czyni przygotowania, ma prawo zażądania od wojskowego nie posiadających stopnia oficerskiego przedstawienie legitymacji. Jeżeli wylegitymowanie nie uchyli podejrzenia, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem i na miejscu niema przedstawicieli żandarmerji lub warty wojskowej, mają również organa bezpieczeństwa prawo tymczasowego przytrzymania i doprowadzenia wojskowego, o ile zachodzą okoliczności, które według istniejących przepisów ustawowych uprawnialyby do aresztowania osób cywilnych.

W stosunku do oficerów i urzędników wojskowych funkcjonariusz policji winien postąpić, jak wskazano w art. 2.

Art. 4. We wszystkich pozostałych wypadkach, gdy wojskowy, przekracza inne przepisy prawa karnego lub przepisy policyjno-administracyjne, swoim zachowaniem się zakłóca bezpieczeństwo, spokój i porządek publiczny do tego stopnia, że interwencja okaże się bezwzględnie potrzebną — funkcjonariusz policji uprawniony jest zwrócić mu na to uwagę i wezwać go do porządku, względnie zażądać wylegitymowania się. Jeśli osoba wojskowa wzbrania się podać nazwisko swoje, stopień i przydział taktyczny, albo jeśli legitymacja wydaje się podejrzaną — funkcjonariusz policji winien wezwać pomocy obecnych na miejscu przedstawicieli żandarmerji wojskowej i tylko w razie ich nieobecności może przytrzymać winnego i doprowadzić go do najbliższej komendy lub warty.

Art. 5. W razie stawienia przez osobę wojskową czynnego oporu policji, działającej prawnie w zakresie i stosownie do niniejszego rozporządzenia, — policja jest uprawniona do stosowania wszelkich środków, które jej w wypadkach stawienia czynnego oporu przysługują.

Art. 6. Funkcjonariusze policji, występując w stosunku do osób wojskowych, obowiązani są postępować z należytem taktym i rozważać wobec oficerów działać w każdym wypadku z należytem szacunkiem.

Art. 7. Wojskowy w ubraniu cywilnem, dopóki się nie wylegitymuje ze swego charakteru wojskowego, winien być traktowany na równi z osobami cywilnymi.

Art. 8. Wszyscy żołnierze i podoficerowie są obowiązani w służbie i poza służbą udzielać

funkcjonariuszom policji pomocy w celu udaremnienia czynnego oporu, stawianego policji przez osoby wojskowe lub cywilne.

Art. 9. Organa policji są organami państwowymi i nieposłuchanie ich wezwań służbowych przez osoby wojskowe, względnie opór, stawiany im w wykonywaniu służby, lub gwałty na nich popełniane, będą karane w myśl obowiązujących wojskowych kodeksów karnych, jako zbrodnie lub występki.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Wojciechowski w. z.

Minister Spraw Wojskowych
(—) Sosnkowski.

Warszawa dnia 20 IV 1920 r.

ROZKAZY

Gł. Komendanta Policji Państwowej.

Rozkaz d. strów w przedmiocie wprowadzania
17 V. 1920 sądów doraźnych w okręgach sądów
№ 56 apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego (Dz. Praw № 53/19, poz. 380) przestępstwa przewidziane w art. 556 Kodeksu Karnego (uszkodzenie telegrafu lub telefonu) pociągnięte zostały pod orzecznictwo sądów doraźnych. W myśl rozkazu № 7, p. II—3, № 18, p. II—2, № 29, p. II oraz w myśl okólnika b. Naczelnej Inspekcji Policji № 291 z dnia 19 maja 1919 roku, komendanci okręgowi i powiatowi, w wypadkach uszkodzenia i kradzieży przewodów telefonicznych i telegraficznych, obowiązani są po energicznym i natychmiastowym przeprowadzeniu śledztwa oddawać winnych pod orzecznictwo sądów doraźnych.

O meldowanych rozmyślnych uszkodzeniach linii telegraficzno-telefonicznej oraz wykryciach sprawców zameldowanych uszkodzeń, kierownicy posterunków i ekspozytur śledczych winni niezwłocznie raportować do Komendy Głównej (Wydział IV) podobnie jak o innych ważniejszych wypadkach, zaś naczelnicy okręgowych urzędów śledczych w raportach dziennych przesyłanych do Wydziału IV winni w rubryce przestępstw szczególnych donosić o wszelkich wypadkach kradzieży lub rozmyślnego uszkodzenia przewodów telegraficzno-telefonicznych.

Wobec przystąpienia przez Sekcję Więzienną Ministerstwa Sprawiedliwości do tworzenia Straży więziennej posterunki policyjne w tych miejscowościach, w których pełnią one funkcje wart więziennych, należy chwilowo utrzymać, nie dłużej jednak jak do 15 lipca r. b. w którym to terminie organizacja Straży więziennej ma być całkowicie ukończona.

O odwołaniu posterunków nastąpi specjalne rozporządzenie.

Posterunki policyjne do strzeżenia chorych więźniów zostają chwilowo utrzymane, nie dłużej jednak jak do dnia 15 lipca r. b., to jest do chwili zorganizowania przez Sekcję więzienną specjalnych oddziałów przy więzieniach dla chorych więźniów.

Wobec jednakże licznych wypadków zachorowań, a nawet śmierci funkcjonariuszów policji skutkiem zarażenia się ich przy pilnowaniu więźniów chorych na choroby zakaźne, należy mieć na uwadze, że posterunki policyjne przy chorych zakaźnych muszą być izolowane w ten sposób, aby niebezpieczeństwo zarażenia było usunięte.

W myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych № 128 z dnia 22 kwietnia 1920 r. nominacja może nastąpić tylko na taki urząd, który został uprzednio przewidziany w etacie organizacyjnym. Wobec powyższego nominacje „ad personam” lub „extra statum” są niedopuszczalne.

Na mocy art. 5 i 8 Ustawy o Policji Państwowej znosi się z dniem 1-go kwietnia 1920 r. następujące samodzielne Komisarjaty miejskie i wciela się je do komend powiatowych:

- 1) Komisarjat Policji m. Zduńskiej-Woli do Komendy Policji pow. Sieradzkiego.
- 2) Komisarjat Policji m. Kalisza do Komendy Policji pow. Kaliskiego.
- 3) Komisarjat Policji m. Piotrkowa do Komendy Policji pow. Piotrkowskiego.
- 4) Komisarjat Policji m. Pabjanic do Komendy Policji pow. Łaskiego.

Wykonanie powyższego rozporządzenia przeprowadzi Okr. Komendant Policji Okręgu Łódzkiego.

Rozkaz z d. 18 IV 1920 r. № 57. **** Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie rozciągnięcia organizacji Policji Państwowej na dalszych siedem wschodnich powiatów Małopolski, wydane na zasadzie art. 3. przepisów przejściowych do Ustawy o Policji Państwowej z dnia 24 lipca 1919 r. (Dz. P. P. 61 poz. 363).**

Art. 1. Wobec przejścia pozostałych siedmiu powiatów wschodniej Małopolski, a mianowicie: Zbaraż, Tarnopol, Skala, Trembowla, Czortków, Husiatyn i Borszczów z terenu etapowego i operacyjnego do Dowództwa Okręgu Generalnego Lwowskiego, oraz wobec mającego nastąpić z dniem 1 czerwca 1920 r. wycofania z nich żandarmerji polowej, zarządzam w wymienionych wyżej powiatach organizację policji państwowej w miejsce ustępującej żandarmerji polowej.

Art. 2. Z dniem 1 czerwca 1920 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przejmuje na swój etat i pod zwierzchni nadzór Ministra Spraw Wewnętrznych na ogólnych zasadach kwalifikacyjnych, przewidzianych Ustawą o Policji Państwowej:

a) podoficerów i szeregowców żandarmerji polowej, pełniących służbę na terenie etapowym i operacyjnym Wschodniej Małopolski, którzy zgłoszą w drodze służbowej swe wstąpienie do Pol. Państwowej.

b) z pośród oficerów żandarmerji polowej tych, którzy za zgodą swej przełożonej władzy wniosą w drodze służbowej do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pisemne podania o przyjęcie ich do policji państwowej i zostaną przyjęci przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Ad a) i b). — Funkcjonariusze żandarmerji polowej, którzy wskutek orzeczenia komisji kwalifikacyjnej nie zostaną do Policji Państwowej przyjęci, otrzymują trzymiesięczną odprawę.

Art. 3. Do zorganizowanej w ten sposób policji państwowej z żandarmerji polowej na obszarze wymienionych siedmiu powiatów Małopolski stosują się analogiczne przepisy art. 2 ustęp 1 i 2 Art. 3, 4, 5 i 7 Rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 87 poz. 475) w przedmiocie wcielenia żandarmerji krajowej i policji wojskowej na obszarze b. Galicji do policji państwowej.

Art. 4. Wyплаты wszystkich poborów za miesiąc czerwiec 1920 r. wymienionym w art. 2 niniejszego rozporządzenia funkcjonariuszom żandarmerji polowej, przejętym w dniu 1 czerwca 1920 r. przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych będą dokonane według norm obecnie obowiązujących przez te urzędy względnie kasy, które im dotychczas wypłaty te uskuteczniały.

Wyплаты te nastąpią jednak na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Ewentualną różnicę za miesiąc czerwiec wypłaci im Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przy wypłacie lipcowej.

Art. 5. Koszary, będące w posiadaniu żandarmerji polowej, w powiatach w art. 1 niniejszego rozporządzenia wymienionych, przechodzą z dniem wyłączenia tych powiatów z terenu etapowego i operacyjnego w posiadanie policji państwowej, o ile nie znajdują się w budynkach, stanowiących własność skarbu wojskowego.

Z objęciem koszar w posiadanie policji państwowej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przejmuje wszelkie z tem posiadaniem od dn. 1 czerwca 1920 r. związane zobowiązania.

Art. 6. Część żywego i martwego inwentarza żandarmerji polowej w powiatach w art. 1 wymienionych, ustalona w stosunku do ogólnej liczby przejętych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych funkcjonariuszów tej żandarmerji, przechodzi z dniem wyłączenia wspomnianych wyżej powiatów z terenu etapowego i operacyjnego w posiadanie policji państwowej za rozrachunkiem międzyministerjalnym. Część ta będzie określona w porozumieniu z Generalnym Delegatem Rządu dla b. Galicji.

Sprawa zaopatrzenia ekwipunkowego wcielonych do policji państwowej funkcjonariuszów żandarmerji polowej, przechodzi na Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z dniem przejęcia ich na etat tego Ministerstwa.

Art. 7. Ministerstwo Spraw Wojskowych ma obowiązek dostarczenia wszystkim funkcjonariuszom policji państwowej w wyżej wymienionych siedmiu powiatach Wschodniej Mało-